

обзетъ отъ предсмъртны мъжы. Той са помъчи да види вятръ, но напразно, рѣши слѣдователно да слушѣ. Ето що ставаше въ стаята. Въ която минута влѣзе Петръ Арбуезъ, дщерята на управителя сѣдѣше на края на одра си съ глава опрѣна на възглавницата.

Отъ която минута бѣ влѣзла Долора въ затвора, не бѣ са събличала; но подиръ двайсетъ и четири часове пълны отъ ужасъ и мъжы навита отъ уморяванье, тя заспа малко. И тѣй простряна на единъ бѣлъ одъръ, връху който чернытъ и дрѣхы са отдѣляхъ като изваянье, дѣвицата имѣше прелестъ чудна и неизразима. Полытъ на роклята и покрывахъ благопристойно малкытъ и крака, на които само крапцата са виждахъ. Едната и ржка са простираше по снагата ѝ, а другата бѣше мѣтижта на възглавницата. Челото ѝ толкози чисто, гордо и бѣло като ямароръ, бѣше ужлътно въ тѣзи минута. Сѣнката отъ дългытъ и мигачы която падаше на странытъ ѝ придаваше за благородното оную лице еще по дълбоко изразеніето на скърбыта и на обезсърчаніето. Виждаше са че е была заспала въ размышленія за смъртыта, като че презрително бѣ отвела очы отъ този свѣтъ.

Тѣй като я гледаше еще по прекрасна въ желѣйнытъ и дрехы, дивыитъ инквизиторъ са спрѣ оплашень и раштреперауъ да не стори светотатство. Необъяснимо едно, гризеніе на съвѣстыта поклати неукротимы тогози челоуѣка, който освѣнь страститъ си непознаваше другы господаръ на себеси. Той погледа на около си съ ужасъ, за да са увѣри да нема въ въздуха невидимы свидѣтели, готовы да го обвинятъ. Дълбоко мълченье царуваше въ стаята, не са чуваше друго освѣнь правилното и спокойно дышанье на заспалата дѣвица. Петръ Арбуезъ са освободи найподиръ отъ тежкыя оныи ужасъ, който го бѣ обладалъ. «Безумень сѣмъ,» помысли той, и сѣднѣ на единъ столъ